

פרשה בארבע

שלוחה 1<2<10<8

כשגבאים פוסקים הלכות

מפרשת השבוע, והוא התכוון בהתרגשות עצומה ליום המיוחד. הגבאי של בית הכנסת השכונתי שלנו שמח על עוד אירוע שיתרחש בממלכה שלו ושיתף פעולה, אך לא אמרנו לו שמדובר בילד מיוחד משום שרצינו שהעלייה לתורה שלו לא תהיה שונה במאומה מזו של אחיו.

שבוע לפני האירוע, כדי שלא יהיו הפתעות, בעלי בכל זאת התקשר אלי, כשבועלי התקשר אלי וכשהבין שאסף לא ילד רגיל, הגבאי כעס, אמר שרימינו אותו, ושאלו בבית הכנסת אסף לא יוכל לעלות לתורה משום שלפי ההלכה זה אסור.

אין לך מושג איזו עגמת נפש היתה לנו. עד עכשיו אני לא יודעת לומר מה היה חזק יותר, עוגמת הנפש או הכעס.

מספיק קשה לילד הזה גם כך. שנה שלמה התכוון לעליה לתורה. כל כך התרגש. כל כך ציפה. איך אפשר לעשות לו דבר כזה? ועוד בשם ההלכה?

בעלי לא אמר נואש והתקשר לחבר שהפנה אותו לרב שלו, וכשהתברר שההלכה מאפשרת לאסף לעלות לתורה, בעלי שב והתקשר לגבאי שדבק בהחלטתו.

"אנחנו מחמירים", הסביר לבעלי. "בבית הכנסת שלי אני מחליט ולא אף אחד אחר. אם אמרתי שאסור אז אסור".

קעת אתה מבין מדוע למרות שהוכחת לנו שהתורה מן השמים, משהו בתוכי מונע ממני לקיים את הבטחתי? איך אני יכולה להזדהות עם תורה שגרמה לבן שלי עגמת נפש כזאת? האם זו ההלכה? האם זו דרכה של תורה?

"אני מאוד מבין לליבך", עניתי. זו אכן אכזבה עמוקה מאוד. אפילו עלבון. אך יחד עם זאת, עוד לפני שאשיב לך, אבקש גם אני לשאול אותך שאלה.

בראשית דבריך אמרת שבהרצאה הבוקר נוכחת באמיתותה של התורה. עובדה זו אינה דבר של מה בכך. אם הקב"ה נתן לנו את התורה. האם אין אנו מחוייבים לקיים את הכתוב בה?

"בהחלט", ענתה האישה. "אין לי ספק בכך".

"ואם הקב"ה ציווה עלינו לקיים מצווה כלשהי, המשכתי, "האם אנו רשאים לשנות אותה או את אופן קיומה ולהתאים אותה לרצונות שלנו?"

"ממש לא" אמרה האישה. "אם הקב"ה מצווה עלינו לקיים מצווה זהו רצוננו, ואם זהו רצוננו, אזי עלינו להתאים את הרצונות שלנו לרצון שלו, ולא להפך.

"נו... אמרתי. "ומה אם יתברר לך שההלכה אכן לא מתירה לאסף שלך לעלות לתורה, עם כל האכזבה והכאב שבדבר, האם תצפי מאדם שומר מצוות לעצב את רצון השם לפי רצונך?"

"חס וחלילה. כבר הסכמתי שלא", השיבה. "הרי כבר הסכמנו שאם זהו אכן רצון השם עלי להתאים את הרצון שלי לרצון שלו, אך מי אמר שזהו רצון השם? הגבאי? והרי הרב פסק שמתור. אז מה זה ה"אנחנו מחמירים" הזה. עם כל הכבוד. רוצה להחמיר תחמיר אבל על חשבונך. לא על חשבון הבן שלי.

את צודקת לגמרי.

מה אומרת ההלכה לא קובעים גבאים אלא פוסקי הלכה. אם הם אוסרים

כשסיימתי הרצאה בת ארבע שעות שעסקה באמיתות התורה, יצאתי בזריזות מאולם ההרצאות כדי שאספיק להגיע הביתה לפני שבת.

בכניסה למלון, המתניה לי אחת המשתתפות יחד עם בעלה. "אפשר לשאול אותך שאלה?"

"בשמחה", עניתי לה. "רק אם אפשר בקצרה כי אני קצת ממהר. היום יום שישי ולפניי נסיעה של שעתיים וחצי".

"זו שאלה שלא כל כך קשורה להרצאה שלך... או שבעצם כן. כלומר... רציתי לשאול משהו שקשור גם להרצאה אבל בעיקר לילד המיוחד שלנו, אסף".

"איני יודע להסביר זאת, אך הרגשתי שמאחורי בקשתה מסתתר מטען רגשי מאוד משמעותי. הורדתי את התיק ו...התיישבתי.

אם להם יש כל כך הרבה זמן להקדיש לילד המיוחד שהקב"ה נתן להם, שלי לא יהיה זמן בשבילם?

"בבקשה. שבו. מה תרצו לשאול.

"לא לא. זה בסדר", התנצל בעלה. אחרי הרצאה של כמה שעות אתה כנראה מותש, ואתה גם לפני נסיעה ארוכה. בהזדמנות אחרת".

דווקא יש לי המון זמן. השבתי. יש שינוי בתכניות. במה אוכל לעזור?

גם אם חשו שאיני מתכוון לכך, הם התעלמו. ככה זה כשהכאב יותר חזק מהנימוס. הנימוס אמנם מחייב, אך הכאב מחייב יותר.

"בהרצאתך", פתחה האישה בדבריה, "הצגת בפנינו הוכחות כי התורה ניתנה מן השמיים, ואודה ולא אבוש שמאוד הופתעתי. לא העליתי בדעתי שניתן להוכיח זאת. עד היום חשבתי שזה ענין של אמונה בלבד.

"בדרכנו לסמינר שוחחתי עם בעלי" פתחה האישה בדבריה. "אמרתי לו שאם יצליחו להוכיח לי את אמיתות התורה אשנה את אורח חיי, אך לא באמת האמנתי שהדבר אפשרי. ואז כשהצגת בפנינו את ההוכחות, וכשהבנתי לאן נושבת הרוח, מצד אחד מאוד שמחתי והתרגשתי, אך מצד שני משהו בתוכי התקומם. בתחילה לא הבנתי מדוע. אך ככל שעבר הזמן הבנתי את הסיבה. זה הילד המיוחד שלנו. הוא שמונע ממני לקיים את הבטחתי.

אני ותומר הורים לשני ילדים שאנחנו מאוד אוהבים, אך לפני יותר משלוש עשרה שנים נולד לנו ילד נוסף שגם אותו אנחנו אוהבים מאוד. שמו אסף ואנו אוהבים אותו לא פחות מאשר את שני ילדינו אסף לא ילד רגיל. הוא אוצר אמיתי. יש לו לב רגיש וענק, הרבה יותר מהשכל שלו, ובגלל זה הוא כל כך מיוחד.

אמנם לא קל לנו לגדל אותו כיון שיש לו צרכים מיוחדים שבגללם אנשים שלא מבינים מכנים אותו בכל מיני כינויים, אך אם היו מכירים את הנפש שלו כמונו, גם הם היו מבינים שמדובר באוצר ענק. הוא אמנם עטוף בהרבה עטיפות, אבל הוא פשוט אוצר.

כשאסף הגיע לגיל שתים עשרה, בעלי ואני החלטנו שגם לילד הזה נעשה בר מצווה. אם לשני הילדים שלנו עשינו בר מצווה בכותל, גם לו תהיה. הוא לא אשם שנולד מיוחד.

במשך שנה שלמה חבר שלנו לימד אותו את ברכות התורה, וגם כמה פסוקים

המאסטר
להבין את האמונה

להזמנות חייגו:

054-2353493

להאזנה לקו ובלכתך חייגו:
077-430-9790
הקו מכיל למעלה מ 2500
שיעורים והרצאות של הרב
אהרן לוי

לקבלת העלון למייל
שלכם שלחו מייל לכתובת
ag0774309790@gmail.com

שלוחות מאגר השיעורים

- 1 יסודות האמונה
- 2 זוגיות וחינוך
- 3 השקפה יהודית
- 4 שאלות ותשובות
- 5 משמעות הסבל והנסיונות
- 6 סדרות
- 7 תנ"ך ותורה שבע"פ
- 8 נושאים שונים
- 9 שיעורים לפי ספרים
- 10 פרשה בארבע
- 11 שבת ומועדי השנה
- 12 אקטואליה ויהדות

הרשמה לשלוחות המנויים

מסלול א'
18 ש"ח לחודש
מסלול ב'
30 ש"ח לחודש אחד בלבד
מסלול ג'
180 ש"ח לשנה
**ניתן להרשם כמנוי
בשלוחה 7 בתפריט
הראשי**

לתרומות עבור הפצת
העלון חייגו 077-430-9790
והקישו * בתפריט הראשי

או חייגו 054-859-3167
בין השעות 13:30-15:30

לקבלת פירוט השלוחות
שלחו מייל לכתובת
b0774309790@gmail.com

עלון זה מופץ לזכות

כל עם ישראל
שמואל מאיר בן רחל
צפורה בת אסתר
מרים בת אסתר
לע"נ
אברהם בן לטיפה
מרגלית בת רחל
לרפואת
בת שבע גאולה בת יעל
אברהם בן שרה

אלא לרצון השם. אם אלו פרטי הקרבן שציווה השם, אלו הם ולא אחרים. כזה ראה וקדש. לא פחות וגם לא יותר.

זהו גם אחד הטעמים לעובדה שהתורה אסרה עלינו להקריב על המזבח, שאור ודבש, שנאמר: "כל המנחה אשר תקריבו לה' לא תעשה חמץ כי כל שאר וכל דבש לא תקטירו ממנו אשה לה".

האם שאלת את עצמך מדוע? משום שאלו שני קצוות במזון שאנו אוכלים.

השאור והדבש הם שני מאכלים שלא נהוג לאכול אותם כשלעצמם. השאור חמוץ מידי והדבש מתוק מידי. שאור אוכלים רק כשאין ברירה, ודבש אוכלים כמותרות. השאור בתחתית הסולם והדבש בראש.

לכן נאסרו להקריבה. כדי ללמד שמתוק מידי שווה לחמוץ מידי. שלהקל מידי בגלל היצר הרע, שווה בערכו ללהחמיר מידי בגלל היצר הטוב. לכן דווקא בקרבן שמסמל את הקשר שבין האדם לבורא, שניהם נאסרו. כדי ללמד שמה שקובע עם ההחמרה ראויה או לא היא ההלכה ולא הגבאי.

לכן הגבאי לא הסכים שאסף שלך יעלה לתורה. כי מי שמשתמש בדבש במינון לא נכון, סופו שישתמש בשאור במינון לא נכון. כי מי שאוסר את המותר כשההלכה מתירה, בגלל היצר הטוב, סופו שיתיר את שההלכה אוסרת בגלל היצר הרע. מדוע? משום שכשאדם מרגיל את עצמו שרצונו קודם לרצון השם, גם אם הוא מכוון לטובה, הוא מרגיל עצמו שרצונו במרכז ולא רצון השם, ואם רצון של הקב"ה נדחה מפני רצונו, על אחת כמה וכמה שרצונו או רצונו של בנך יידחו בגללו.

לכן, כעת, לאחר שנוכחת באמיתותה של התורה, אל תתני למי שהקריב דבש לגרום לך להקריב שאור. אל תתני למי שאסר שלא לצורך את מה שהתירה תורה, לגרום לך להתיר את מה שאסרה, שכן שניהם פסולים בעבודת השם. ואם שניהם פסולים, אם על מי שהשתמש בדבש כעסת כל כך, האם לא תכעסי על עצמך אם תשתמשי בשאור?

כשסיימתי שניהם הודו לי על הזמן שהקדשתי להם, והוסיפו שעזרתי להם משום שבעקבות הדברים הם שבו לתחבר לתורה גם בלב ולא רק בשכל.

עברו מאז כמה שנים.

השבוע, כשהגעתי להרצאה במרכז הארץ, המתינו לי בכניסה לאולם גבר ואישה.

"אתה זוכר אותנו?"

לא הכרתי אותם.

"אנחנו מהדבש והשאור בסמינר ערכים. זוכר? ההורים של אסף."

"כששמענו שאתה מגיע להרצאות באזורנו, הגענו. לצערנו לא נוכל להישאר להרצאה. באנו גם כדי להודות לך על שחיברת אותנו בחזרה לתורת ישראל ולמצוות שמאז אנחנו מקפידים לקיים, וגם כדי לתת לך את הספר שכתבנו על אסף."

האם יש לך מושג מה הכי ריגש אותנו באותה שיחה? לא הדברים שאמרת. משהו אחר.

כשניגשנו אליך אחרי ההרצאה, היה ברור לנו שאתה ממהר, וגם אמרת זאת. אך בכל זאת התיישבת ובמהלך השיחה, כשהתברר לך במה מדובר, גרמת לנו להרגיש שיש לך את כל הזמן שבעולם בשבילנו. ריגש אותנו שהיה אכפת לך שלא נכעס על התורה. ואם כל כך אכפת לך שנהאב את התורה, שאנחנו נקלקל לך?

לכן הגענו. כדי לומר לך שלא תמיד אנחנו יודעים מה מילה אחת יכולה לעשות. לא רק לרע. בעיקר לטוב.

שבת שלום

אסור היה לאסף לעלות לתורה גם אם הגבאי יתיר, ואם הם מתירים ראוי היה שאסף יעלה לתורה גם אם הגבאי אוסר.

נו... אמרה האישה, אז אם הרב התיר, מדוע הגבאי החמיר על חשבון אסף שלנו? נראה לך מוסרי להחמיר על חשבון הבן שלי?

ממש לא. הסכמתי. גם במקרה זה לא הגבאי קובע. אם פסוקי ההלכה פוסקים שראוי להחמיר למרות שמותר, ראוי להחמיר, אך אם פוסקי ההלכה קובעים שאין להחמיר, למרות שמותר אין הגבאי רשאי לאסור.

אז איך אתה מסביר את חוסר הרגישות שלו? איך אדם יכול לגרום כזה צער לילד כל כך מיוחד, בשם התורה ועוד כשהיא מתירה?

זו תופעה מוכרת, עניתי, והיא נגרמת בעקבות שילוב בין גאווה ובין התלהבות בלתי מבוקרת בעבודת השם.

כשתקבלי על עצמך לקיים את מצוות התורה שהבוקר נוכחת באמיתותה, תגלי זאת בעצמך.

כשאדם מקיים מצוות הוא מגלה בעצמו שני רצונות סותרים. רצון אחד להחמיר יותר מהראוי. ורצון שני להקל יותר מהראוי. הרצון להחמיר מן המותר מקורו בנשמה. והרצון להקל מן המותר מקורו בתאוות הגוף.

אלא שבעוד אנו רגילים לחשוב שלהקל יותר מהמותר הוא איסור וחטא, בלהחמיר יותר מן הראוי לא זו בלבד שאנו לא רואים פסול, אלא לפעמים אנו רואים בכך מעלה, אך אין הדבר כך.

בעבודת השם, כשאדם מחמיר על עצמו יותר מן הראוי בעת שההלכה אוסרת זאת, שווה הוא למי שמקל על עצמו יותר מהמותר למרות שההלכה אוסרת.

בשני המקרים האדם מציב את רצונו לפני רצון השם. זה מחמיר יותר ממה שהקב"ה ציווה משום שרצונו קודם לרצון השם, וזה מיקל על עצמו יותר ממה שהקב"ה התיר מאותה סיבה.

וכשהרצון שלנו קודם לרצון של הקב"ה, אנו נמצאים בקבוצת סיכון, שכן אפשר שגם אם היום החמרנו יותר מן הראוי בשל שרצונו קודם לרצון השם, אפשר שמחר, מאותה סיבה ממש, נקל לעצמנו יותר מן המותר, בגלל אותו רצון בדיוק.

מסיבה זו התורה מחנכת אותנו להתרחק מכל סוג של

בס"ד

השקפה יהודית
אמונה וביטחון
דע מה שתשיב

קו 'ובלכתך' של הרב אהרן לוי
077-430-9790

קיצוניות שאינה תואמת את ההלכה. משום שהחמרה זו מעידה על מי הדבק בה, שלא בשל רצון השם הוא מחמיר אלא בשל רצונו. וזה כתוב בפרשת השבוע.

בפרשת ויקרא, מצווה הקב"ה את משה ללמד את בני ישראל את מצוות הקרבנות, המבטאים את הקשר שבין האדם לבורא.

מה שמעניין במצווה זו, שהיא מפורטת מאוד. לכל קרבן יש את הפרטים שלו, ואין לנו הרשות לשנות מהם. יש קרבנות מן החי, ויש מן הצומח. יש קרבן איל ויש שור. יש זכר ויש נקבה. הכל מפורט וברור. מדוע דווקא במצווה זו? כדי ללמד שבעבודת השם אין כל מעמד וחשיבות לרצונו